

«Estimo el meu fill però odio ser-ne la mare»

Les veritats amagades de la maternitat, en una xerrada al Kosmopolis del CCCB

Foto: Jesse Acosta

Per què vaig estudiar per mestra i no per periodista? Per què em vaig fer aquest pírcing al melic? Per què vaig deixar aquell nòvio? Què hauria passat si? Viure implica decidir i per tant, dubtar del que triem i del que hem triat. Entre tots els interrogants conjugats en passat, n'hi ha que fan de bon compartir, i d'altres que no gosen ni insinuar-se. Un d'ells és el que apareix a la xerrada *La família ha mort. Visca la família* (<http://kosmopolis.cccb.org/ca/edicions/k17/orna-donath-maria-llopis-brigitte-vasallo-i-bel-olid/>) al Kosmopolis (<http://kosmopolis.cccb.org/>) del CCCB, amb Orna Donath, María Llopis, Brigitte Vasallo i Bel Olid.

Dones penedides i silenciades

"Mai sentim parlar de dones penedides de ser mares". Orna Donath va escriure el llibre *Madres arrepentidas* (Reservoir Books) en què entrevistava dones que un cop miraven enrere confessaven estar-ne. Una d'elles va dir: "Estimo el meu fill però odio ser-ne la mare". Orna assegura que hi ha una voluntat ferma per part de la societat a silenciar aquesta postura. Quan Bel Olid li pregunta quin és l'estereotip més perillós, ni ho dubta: "Sempre has de dir que t'ha sortit bé malgrat les dificultats". I ho concreta amb un exemple: "Encara no t'has enamorat de la teva criatura? Tranquil·la, és qüestió de temps".

Sobre la taula

"Les coses que es queden sense dir són les que ens maten. Posar les coses sobre la taula ens permet avançar". Maria Llopis dedica el seu llibre *Maternidades subversivas* (Txalaparta) a "la mare que no va poder elegir ser mare meva". I precisament, un dels aprenentatges que ha fet com a mare és respectar com cada persona viu la maternitat. Si una vol donar pit, endavant, i si no, també. Perquè el problema, com tants d'altres problemes, neix de les imposicions: quan et diuen què has de ser, dir i fer i què no.

Seguir sent qui ets

"Estem envoltats per una policia de criança al·lucinant. I no estic parlant d'extrema dreta sinó de nosaltres. Sembla que tinguem el dret de qüestionar-ho tot". Brigitte Vasallo aposta per la urgència social que la criança sigui una responsabilitat comunitària: "Perquè no es tracta de criar un fill per a mi, sinó per a totes".

Menys esquemes i més respecte

Havent plantat cara a aquest tabú la conclusió més evident és que la maternitat més que un paper és una relació. I que per tant, en aquest terreny tan íntim sobren els dits que assenyalen i falten les mans que acompanyen. Perquè si compartim veritats les pors faran menys por i els mites deixaran d'acomplexar. I sí, potser cal parlar més del que no es parla, i de la mateixa manera: escoltar, escoltar-nos i deixar-nos escoltar. I fer servir més el respecte: perquè al cap i a la fi, és igual de perillós qui et diu no tinguis fills que se t'acaba la vida com qui et mira malament perquè no en tens.